

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobkyně M.H., zastoupené JUDr. Jaroslavem Bártou, advokátem, se sídlem Plzeň, nám. T. G. Masaryka 25, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. srpna 2012, č.j. DSH/6589/12**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků č.j. MMP/090888/12 ze dne 17.4.2012, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. i) bodu 2 a 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, tak, že žalovaný snížil uloženou pokutu na 3.500,-Kč a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Žalobkyně v žalobě tvrdila, že žalovaný se s jejími odvolacími námitkami vypořádal jen obtížně přezkoumatelným způsobem, zejména ohledně jejího tvrzení o nedostatku subjektivní stránky přestupku. Žalobkyně měla za to, že se žalovaný nevypořádal s nesprávnou právní kvalifikací jednání žalobkyně, nesprávně zhodnotil provedené důkazy a procesní pochybení správního orgánu prvního stupně. Podle žalobkyně je podstatné, zda se skutečně stala dopravní nehoda ve smyslu § 47 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., tj. událost

v provozu, zde srážka se škodou na majetku. Vznik škody podle žalobkyně nebyl správným procesním způsobem prokázán jednak proto, že obě vozidla vykazovala poškození již před údajným střetem vozidel, a jednak nebylo například formou znaleckého posudku bezpečně zjištěno, k jakému poškození vozidla poškozeného E. při střetu skutečně došlo. K takovému posouzení podle žalobkyně je nezbytně třeba odborných znalostí a správní orgán prvního stupně porušil ustanovení § 56 správního řádu nepřibráním znalce, přestože to žalobkyně navrhla. Tento důkaz podle žalobkyně nelze nahradit úvahou správního orgánu ani konzultací správního orgánu se znalcem, zvláště za situace, kdy žalobkyně nebyla tomuto úkonu přítomna. Důkaz znaleckým posudkem nelze podle žalobkyně v dané věci nahradit ani výsledky svědků, které považovala za rozporuplné a žalovaným také nesprávně interpretované. Žalobkyně poukázala na svoji výpověď, podle níž neregistrovala náraz, nýbrž slyšela náraz. Vzhledem k tomu, že místo bylo osvětleno jen veřejným osvětlením, registrovala poškození vozidla, které výškově neodpovídalo jejímu vozidlu, proto nabyla přesvědčení, že škodu nezpůsobila. Přesto si zapsala RZ vozidla poškozeného a konzultovala událost se svým otcem, vlastníkem vozidla. Z hlediska subjektivní stránky je podle žalobkyně z tohoto zřejmé, že na místě situaci vyhodnotila tak, že se nestala nehoda ve smyslu zmíněného zákonného ustanovení. Žalobkyně dále tvrdila, že nebyly splněny podmínky pro použití § 47 odst. 3 písm. b) a § 47 odst. 4 písm. c) s odkazem na § 47 odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. ani v případě, že by při střetu skutečně došlo k poškození vozidel v rozsahu, který údajně vznikl. Tudiž měla žalobkyně za nesprávnou kvalifikaci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 a 4 zákona č. 361/2000 Sb. Ve správním řízení tedy podle žalobkyně nebylo bezpečně prokázáno, že došlo ke střetu vozidel, a pokud ano, zda při něm vznikla škoda, a pokud ano, v jakém rozsahu, a zda žalobkyně mohla na místě tyto okolnosti kvalifikovaně vyhodnotit. Za této situace byla správními orgány podle žalobkyně porušena zásada materiální pravdy, podle níž je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že nemá pochybnosti o tom, že došlo k dopravní nehodě, neboť o tom svědčí stopy na vozidle, jež barevně a výškově odpovídají (k čemuž se rovněž vyjádřil znalec), výpovědi svědků V.E. a Z.B., a stejně tak jednání žalobkyně po dopravní nehodě. Rovněž je podle žalovaného vhodné poukázat na vysvětlení u Policie ČR žalobkyní i její kamarádkou V.H. Žalobkyně zde vznik dopravní nehody nepopírala a svoji výpověď změnila až v řízení před správním orgánem. Z toho důvodu tak žalovaný i správní orgán prvního stupně hodnotili „novou“ výpověď žalobkyně, že nevěděla o střetu vozidel, jako účelovou, a neměli důvod zpochybňovat výpovědi V.E. a Z.B., které zůstaly nezměněny. K neprovedení znaleckého posudku žalovaný uvedl, že vyjádření znalce bylo v souladu s ostatními podklady rozhodnutí (svědecké výpovědi svědků V.E. a Z.B.), jakož i s fotodokumentací posuzovanou znalcem. Přitom znalec uvedl podle žalovaného, že další znalecké zkoumání by nové skutečnosti nepřineslo. Zadání vypracování znaleckého posudku tak podle žalovaného nebylo ani možné. Žalovaný připustil, že pokud by stopy na vozidlech byly jediným důkazem o vzniku dopravní nehody, zajisté by bylo třeba podrobit stopy hlubšímu znaleckému zkoumání. Žalovaný však má za to, že v dané věci lze znalecký posudek nahradit výpověďmi svědků (a dalšími podklady u rozhodnutí), přičemž má dále za to, že svědecké výpovědi byly správně interpretovány správními orgány jak co do věrohodnosti, tak i co do jejich obsahu. Ohledně rozsahu škod je podle žalovaného zřejmé, že na obou vozidlech došlo k otěru barvy. Tato škoda sice nemusí podle žalovaného být vysoká,

avšak stále se jedná o škodu. Pro řízení o přestupku není rozhodující výše škody, a toto nebylo tudíž v daném případě nikterak potřebné pro rozhodnutí ve věci. S účelovostí a nevěrohodností tvrzení žalobkyně podle žalovaného souvisí i nedůvodnost dalších námitek o nezavinění a nespáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. i) body 2. a 4. zákona o silničním provozu. Podle žalovaného je zřejmé, že pokud si byla žalobkyně vědoma dopravní nehody, tak i zaviněně porušila další povinnosti účastnice dopravní nehody. Žalovaný popřel porušení zásady materiální pravdy s tím, že rozhodnutí je podloženo provedeným dokazováním. Podle žalovaného v řízení proti sobě stály dvě skupiny svědeckých výpovědí a správní orgány obou stupňů měly k dispozici i objektivní podklady, stopy z místa dopravní nehody. Podle žalovaného svědecké výpovědi V.E. a Z.B. zůstaly konsistentní a souhlasí se stopami zjištěnými na místě dopravní nehody (výškově i barevně odpovídající otěry barvy). Výpověď žalobkyně a její kamarádky a otce žalobkyně hodnotil žalovaný jako nevěrohodné z důvodu změny výpovědi žalobkyně a její kamarádky před správním orgánem prvního stupně oproti vysvětlení u Policie ČR. Podle žalovaného i chování žalobkyně a jejího otce po dopravní nehodě zcela svědčí o vzniku dopravní nehody i o tom, že si žalobkyně jejího vzniku byla vědoma.

Součástí správního spisu je oznámení PČR o přestupku ze dne 7.9.2011, podle něhož dne 24.8.2011 ve 20:40 hod. couvala žalobkyně „ve slepém rameni“ ulice Klatovská v prostoru sloupu VO ev. č. 15111 s vozidlem RZ..., tj. s osobním automobilem Škoda Octavia ve směru od ulice Pod Tyršovým sadem k ulici Řepná. Při couvání přehlédla ve zpětných zrcátkách za jejím vozidlem zaparkované vozidlo RZ..., tj. osobní automobil Fiat Marea, řidiče V.E., v důsledku čehož došlo ke střetu levé zadní části vozidla žalobkyně s levou zadní částí vozidla řidiče E. Řidička poté vystoupila z vozidla a podívala se, co se stalo, zapsala si RZ poškozeného vozidla a opět nasedla do vozidla a z místa události odjela. Odhadnutá škoda byla na částku 6.000,-Kč.

Z úředního záznamu PČR ze 7.9.2011 vyplývá, že se jednalo o dodatečně nahlášenou událost dne 25.8.2011 ve 12:41 hod. řidičem E. Podle úředního záznamu bylo na vozidle Fiat Marea tmavě modré barvy zjištěno poškození zadního nárazníku ve výšce 30 až 58 cm od povrchu vozovky, poškození levého zadního blatníku ve výšce 60 až 88 cm, poškození levé zadní odrazky ve výšce 43 až 48 cm, poškození zadních výklopných dveří zavazadlového prostoru ve výšce 60 až 88 cm, a dále starší poškození dle vyjádření řidiče E. – levého zadního blatníku ve výšce 90 až 100 cm. V místech poškození byly nalezeny stopy cizího laku bílé barvy. Na vozidle Škoda Octavia bílé barvy bylo zjištěno poškození zadního nárazníku ve výšce 40 až 65 cm, poškození levého zadního blatníku ve výšce 70 až 90 cm a poškození levého zadního světla ve výšce 76 až 96 cm.

Na fotodokumentaci je zachyceno vozidlo Fiat Marea v místě, kde bylo zaparkováno. Další fotografie tohoto vozidla ukazují rozsah poškození od levé zadní odrazky do úrovně zadních světel. Jsou zřejmé bílé rýhy na modrém laku. Na fotografii č. 17 je znatelné poškození zadních světel, které podle popisu k fotografii představuje starší poškození vozidla. Na fotografii č. 18 je zobrazeno nové poškození v okolí levé zadní odrazky, zadního nárazníku a zadních výklopných dveří zavazadlového prostoru a levého zadního blatníku. Na fotografiích č. 8-11 je vozidlo Škoda Octavia s modrými rýhami na bílém laku, a to v levém

zadním rohu vozidla. Rovněž je zde vidět poškození levého zadního nárazníku a levého zadního blatníku a levého zadního světla vozidla.

Před policejním orgánem podávala žalobkyně vysvětlení dne 26.8.2011, kde uvedla, že při couvání slyšela náraz, po němž vystoupila a šla se podívat, co se stalo, a zjistila, že narazila do zadní části zaparkovaného vozidla, jehož RZ si zapsala, s tím, že věc nahlásí na pojišťovnu.

Před správním orgánem prvního stupně žalobkyně dne 11.10.2011 uvedla, že inkriminovaného dne jela s kamarádkou, avšak zajely omylem do slepé ulice. Začala s vozidlem couvat, přičemž vozidlo najednou „zarazilo“ a popadaly jim v autě brusle. Proto žalobkyně s vozidlem popojela kousek dopředu a vystoupila a zjistila, že za ní je zaparkované vozidlo. Bylo už tma a vozidlo bylo poškrábané i na střeše, tak si žalobkyně nebyla jistá, zda do něj narazila. Poté zavolala rodičům, že asi nabourala zaparkované auto, a ptala se, co má dělat. Rodiče jí poradili, aby si opsala RZ vozidla, a že se to následující den vyřídí. Druhý den kolem poledne volala policie jejímu otci, majiteli vozidla, a po dohodě přijeli na místo nehody. Uvedla, že v době dopravní nehody nevěděla, že je povinna oznámit dopravní nehodu policistovi v případě poškození majetku třetí osoby. Dále uvedla, že si je vědoma spáchání přestupků souvisejících se zaviněním dopravní nehody a s jejím neoznámením.

Proti příkazu Magistrátu města Plzně ze dne 12.10.2011 podala žalobkyně odpor.

Při jednání dne 5.12.2011 žalobkyně nesouhlasila s naplněním skutkové podstaty přestupků. Zástupce žalobkyně upozornil na zásadní rozpory s tím, že žalobkyně neuváděla, že při couvání pocítila náraz, ani že by zjistila náraz do zaparkovaného vozidla. Spisový materiál tedy neobsahuje žádný důkaz, že by žalobkyně věděla o vzniku dopravní nehody. Žalobkyně zhodnotila situaci tak, že žádnou škodu nezpůsobila vzhledem ke skutečnosti, že obě vozidla byla značně poškozena a jejich poškození vzájemně nekorespondovala. Zástupce žalobkyně tvrdil, že žalobkyně ve zmatku vyplývajícím ze zabloudění prudce přibrzdila při couvnutí, v důsledku čehož došlo k ráně vzniklé bruslemi v kufru.

Dne 16.1.2012 svědek S.H., otec žalobkyně, uvedl, že jeho vozidlo je „ošťouchané“ ze všech stran, přičemž všechna poškození vznikla již před předmětnou dopravní nehodou. Nedokáže však přesně specifikovat, kdy konkrétně. V inkriminované době mu dcera telefonovala, že někde couvala, že něco bouchlo a že stojí u nějakého auta, ale reklamu, že nebourala. Sdělila, že slyšela nějaké bouchnutí, a tak si myslela, zda nenarazila do vozidla. Tak jí otec poradil, aby zapsala RZ, a že se uvidí druhý den. Ptal se jí, zda jí nebouchly brusle v kufru a odpovíděla, že ano.

Svědek V.E. sdělil, že mu zatelefonovala dcera jeho přítelkyně, že mu někdo naboural auto. Když se vrátil k vozidlu, bylo pozdě večer, tak nedělal nic, ale druhý den oznámil nehodu na PČR. Před touto událostí byla na jeho vozidle odřenina na zadní lampě na zadním blatníku. Nově zjistil na vozidle nabouraný zadní nárazník, zadní blatník a zadní vyklápěcí práh. Poukázal na fotografie č. 16 a 18, kde je podle něho zachyceno uvedené poškození. Na fotografii č. 17 je podle svědka poškození staršího data, které je umístěno výše. Z uvedeného

události je poškození, které je níže. Podle svědka se nejedná o velké poškození, avšak není zanedbatelné. Opravu vozidla zajistil podle svědka otec žalobkyně.

Svědce Z.B. uvedla, že inkriminovaného dne byla doma v ulici ... Uslyšela ránu a šla se podívat z okna, kde viděla vozidlo pana E. a druhé vozidlo. Volala panu E., který jí řekl, aby řidičku kontaktovala, avšak než to stihla, vozidlo odjíždělo. Když poprvé spatřila obě vozidla, byla zadními částmi k sobě asi metr od sebe. Stály tam dvě mladé ženy, telefonovaly a prohlížely škodu na obou vozidlech. Z toho, jak prohlížely vozidla, svědkyně usoudila, že došlo ke střetu. Zaslechla rovněž část jejich telefonátu ve smyslu, že neví, co mají dělat. Svědkyni připadalo podle umístění aut, že asi couvaly a nedívaly se dozadu. Svědkyně si zapsala RZ druhého vozidla a číslo předala panu E. Ránu, kterou uslyšela, označila svědkyně za větší, než bouchnutí kufru, ale nevěděla hned, od čeho pochází.

Svědce V.H. dne 9.2.2012 vypověděla, že inkriminovaného dne jela jako spolujezdkyně s žalobkyní na kolečkové brusle. Řidička zapomněla odbočit, tak začala couvat, najednou uslyšely ránu, vystoupily, chodily kolem auta a usoudily, že to nebyly ony. Že ta rána mohla být z bouchnutí bruslí v kufru. Opsaly si poznávací značku zaparkovaného vozidla s tím, že to budou řešit druhý den. Podle svědkyně se nejednalo o obrovskou ránu. Svědkyně viděla poškození na obou vozidlech, ale zdálo se jí, že poškození výškově neodpovídá. Vozidlo žalobkyně bylo již předtím různě „obouchané“, proto usoudily, že poškození nezpůsobily ony. Když se ozvala rána, napadlo je, že něco srazily, ale pak usoudily, že to byly brusle. SPZ si opsaly, protože to žalobkyni poradili rodiče.

Podle úředního záznamu ze dne 9.2.2012 byla spisová dokumentace předložena znalci Ing. Antonínu Žaludovi s otázkou, zda je technicky přijatelný střet obou vozidel. Podle znalce vzájemné poškození je evidentní z fotografií č. 11, 16 a 18, neboť na nárazníku a plastech vozidla Škoda Octavia jsou zbytky otěrů laku od vozidla Fiat.

Ve vyjádření ze dne 9.2.2012 zástupce žalobkyně žádal jednoměsíční lhůtu na dodání znaleckého vyjádření či posudku znalce z oboru silniční dopravy s tím, že Ing. Žalud opomenul na vozidle Fiat starší poškození na fotografii č. 17.

Rozhodnutím ze dne 17.4.2012 správní orgán prvního stupně uznal žalobkyni vinnou výše uvedenými přestupky s odůvodněním, že zjištěné poškození obou vozidel koresponduje a odpovídá střetu levé zadní části vozidla žalobkyně s levou zadní částí zaparkovaného vozidla řidiče E. Správní orgán prvního stupně poukázal na fotografii č. 11 zachycující poškození vozidla žalobkyně a na fotografie č. 16 až 18 zachycující poškození vozidla řidiče E. s tím, že došlo ke vzájemnému kontaktu vozidel. O tom podle správního orgánu prvního stupně svědčí i to, že na nárazníku a plastech vozidla žalobkyně jsou zřetelné zbytky otěru laku modré barvy odpovídající laku z vozidla řidiče E. Z výpovědi žalobkyně a její spolujezdce podle správního orgánu prvního stupně vyplývá, že obě při couvání zaznamenaly ránu. Z výpovědi svědkyně H. podle správního orgánu prvního stupně dále vyplývá, že v době couvání tato svědkyně nezaznamenala žádnou výraznou změnu rychlosti či způsobu jízdy, z čehož lze usoudit, že k pádu bruslí došlo právě v důsledku nárazu do zaparkovaného vozidla. Z obou výpovědí podle správního orgánu prvního stupně také vyplývá, že po střetu z vozidla vystoupily a dívaly se na poškození obou vozidel, což

potvrdila i náhodná svědkyně Z.B. Takto by podle správního orgánu prvního stupně jistě nečinily, pokud by střet vozidel nezaznamenaly. Z výpovědi svědkyně Z.B. podle správního orgánu prvního stupně vyplývá, že nejprve slyšela ránu, což bylo podnětem k tomu, aby se podívala z okna, kde viděla obě zúčastněná vozidla v poloze, z níž usoudila, že vozidlo žalobkyně při couvání narazilo do zaparkovaného vozidla. Podle správního orgánu prvního stupně, pokud by se jednalo o ránu pocházející z pádu bruslí v kufru vozidla, je z technického hlediska vyloučené, aby svědkyně tuto ránu slyšela až do domu. Dále správní orgán prvního stupně poukázal na vyjádření svědka E., podle něhož mu otec žalobkyně zajistil opravu vozidla ze svých zdrojů. Z toho lze podle správního orgánu prvního stupně dovodit, že si žalobkyně byla vědoma, že poškodila vozidlo řidiče E. Jinak by její otec nezajišťoval opravu tohoto vozidla. Zpochybňování existence střetu vozidel tak správní orgán prvního stupně hodnotil jako účelové s cílem vyvinutí obviněnou ze spáchání přestupku. Zavinění dopravní nehody ze strany obviněné měl správní orgán prvního stupně za spolehlivě zjištěné a zadokumentované. Podle správního orgánu prvního stupně porušila žalobkyně ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Podle správního orgánu prvního stupně dále předložená spisová dokumentace spolu s vyjádřením žalobkyně a svědeckými výpověďmi obou svědkyň prokazují, že žalobkyně po dopravní nehodě z místa odjela bez splnění zákonných povinností účastníka dopravní nehody. Zcela nepochybně došlo podle správního orgánu prvního stupně k hmotné škodě na majetku třetí osoby, tudíž měla žalobkyně povinnost dopravní nehodu ohlásit policistovi a setrvat na místě do jeho příchodu. Opsání RZ poškozeného vozidla podle správního orgánu prvního stupně není způsob řešení v souladu se zákonem o silničním provozu. Úmysl následně kontaktovat majitele poškozeného vozidla žalobkyni nemůže zbavit odpovědnosti z nesplnění povinností účastníka dopravní nehody, když nadto ze spisového materiálu vyplývá, že se tak před šetřením nehody policisty nestalo. Správní orgán prvního stupně připustil, že na vozidle řidiče E. se nacházela nekorespondující poškození z dřívější doby, což svědek E. policejnímu orgánu sdělil již při prvním ohledání vozidla, nicméně na vozidlech se nacházela i korespondující poškození. Správní orgán prvního stupně zvláště poukázal na stopy laku modré barvy na zadním nárazníku vozidla žalobkyně, které již z pouhého vizuálního porovnání nepochybně pocházejí ze vzájemného kontaktu s vozidlem řidiče E. Pokud tedy žalobkyně na místě dospěla k závěru, že škodu nezpůsobila, učinila tak podle správního orgánu prvního stupně, aniž by se o škodu řádně přesvědčila, a místo dopravní nehody opustila neoprávněně. Skutečnost, že podle své výpovědi si žalobkyně nebyla vědoma povinnosti oznámit policistovi dopravní nehodu při poškození majetku třetí osoby, žalobkyni nevyvinuje, neboť k odpovědnosti za přestupek postačuje dle § 3 zákona o přestupcích zavinění z nedbalosti. Podle správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že žalobkyně jako držitelka řidičského oprávnění měla mít dobrou znalost příslušných právních předpisů souvisejících se silničním provozem. Podle správního orgánu prvního stupně žalobkyně porušila ustanovení § 47 odst. 4 písm. c) zákona o silničním provozu, za využití ustanovení § 47 odst. 5 písm. a) téhož zákona, podle nichž jsou účastníci dopravní nehody povinni setrvat na místě dopravní nehody až do příchodu policisty i v případě, kdy při dopravní nehodě dojde k hmotné škodě na majetku třetí osoby, s výjimkou škody na vozidle, jehož řidič má účast na dopravní nehodě nebo škody na věci přepravované v tomto vozidle. Podle správního orgánu prvního stupně žalobkyně porušila i ustanovení § 47 odst. 3 písm. b) zákona o silničním

provozu, podle něhož účastníci dopravní nehody jsou povinni oznámit v případech stanovených zákonem nehodu policii. Porušením tohoto ustanovení žalobkyně podle správního orgánu prvního stupně naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2. zákona o silničním provozu.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně zjišťoval v řízení všechny důležité skutečnosti, přičemž provedl důkazy svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch žalobkyně, a na základě provedených důkazů a podkladů dospěl ke zcela logickému závěru, který má v podkladech rozhodnutí dostatečnou oporu. Ve zjištěném skutkovém stavu odvolací správní orgán nezjistil důvodné pochybnosti, které by umožňovaly aplikaci zásady in dubio pro reo. Žalovaný poukázal na fotografii č. 11 a č. 16 s tím, že na vozidle Škoda Octavia bílé barvy jsou stopy modré barvy a na vozidle Fiat Marea modré barvy jsou stopy bílé barvy. Zaznamenané poškození vozidel Policií ČR (při vyloučení poškození označeného V.E. za starší) spolu podle žalovaného i výškově korespondují (na vozidle Fiat Marea ve výšce 30 až 88 cm a na vozidle Škoda Octavia ve výšce 40 až 96 cm). Odchytky mohou být podle žalovaného způsobeny např. zatížením vozidla, zhoupnutím vozidla při prudčím zabrzdění, apod. Technickou přijatelnost střetu vozidel potvrdil podle žalovaného i Ing. Žalud, podle něhož rovněž další znalecké zkoumání by do věci nevneslo žádné nové skutečnosti. Na základě uvedeného tak správní orgán prvního stupně neměl podle žalovaného důvod stanovit žalobkyni lhůtu k doplnění dokazování o znalecký posudek. Žalovaný poukázal na ustanovení § 52 správního řádu, podle něhož jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, avšak správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Odvolací správní orgán se ztotožnil se správním orgánem prvního stupně, že dokazování bylo provedeno v dostatečném rozsahu. Podle žalovaného žalobkyně nebyla uznána vinnou pouze na základě vzájemného poškození obou vozidel. V daném případě je podle žalovaného klíčové hodnocení svědeckých výpovědí, které jsou pak doplněny dalšími významnými skutečnostmi, tedy zejména stopami na vozidlech. Žalobkyně podle žalovaného od podání vysvětlení před orgánem PČR do výpovědi provedené prostřednictvím svého zástupce své výpovědi neustále mění a upravuje. Stejně tak svědkyně H. svoji výpověď, oproti podání vysvětlení u Policie České republiky, podstatně změnila. Obě totiž od počátku podle žalovaného tvrdily, že o střetu věděly, až později začaly obě tvrdit, že ke střetu nedošlo a že jen spadly brusle. Naopak výpovědi V.E. a Z.B. jsou podle žalovaného konsistentní, a proto je lze považovat za věrohodné. Rovněž chování žalobkyně po dopravní nehodě žalovaný označil jako značně nelogické, pokud by bylo pravdivé její tvrzení, že ke střetu nedošlo. V takovém případě podle žalovaného by neměla důvod volat otci a věc jakkoliv řešit. Podle žalovaného o střetu musela žalobkyně vědět i jako nezkušená řidička. Pokud by žalobkyně při couvnutí prudce přibrzdila, v důsledku čehož by došlo k ráně vzniklé bruslemi v kufru, musela by žalobkyně podle žalovaného vidět, že vozidlo po zabrzdění stojí v dostatečném odstupu, tedy, že se nestřetla. Ohledně výpovědi otce žalobkyně žalovaný vycházel z toho, že mezi tímto svědkem a žalobkyní lze předpokládat blízký vztah, a tak svědek H. vypovídal účelově s cílem pomoci své dceři. Podle žalovaného o způsobení dopravní nehody žalobkyní svědčí několik vzájemně se doplňujících a podporujících důkazů, tudíž podklady rozhodnutí měl za dostatečné. Žalovaný dále uvedl, že zvuk střetu vozidel a pádu předmětu uvnitř vozidla je zcela odlišný, tedy by svědkyně B. poznala, že se nejednalo o střet vozidel, ale o pád předmětu ve vozidle. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem prvního stupně, že pád bruslí ve voze by

svědkyně B. do domu neslyšela, neboť by se jednalo o tlumený zvuk uvnitř vozidla na větší vzdálenost zcela přehlušený motorem vozidla. Podle žalovaného se také jeví zcela nelogickým, aby svědek H. provedl opravu vozidla svědka E., aniž by se jednalo o škodu způsobenou jeho dcerou. Žalovaný měl rovněž za to, že je-li možné podle § 56 správního řádu předložit spisový materiál znalci k vypracování znaleckého posudku, je rovněž možné jej předložit ke konzultaci. Žalovaný se ztotožnil s formou zavinění z vědomé nedbalosti ohledně způsobení dopravní nehody, neboť i řidič začátečník ví, že pokud couvá, musí sledovat dopravní situaci za sebou. Žalobkyně tedy podle žalovaného musela vědět, že pokud situaci nebude sledovat, může způsobit dopravní nehodu. Žalobkyně tedy podle žalovaného věděla, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že jej neporuší, tedy že v její jízdní dráze nebude při couvání překážka. Ohledně nedovoleného opuštění místa dopravní nehody shledal žalovaný zavinění z nevědomé nedbalosti. Žalovaný rovněž poukázal na svědectví Z.B., jež uslyšela srážku vozidel, načež se podívala z okna, a zde uviděla vozidlo Škoda Octavia řízené žalobkyní. Poškození vozidel koresponduje se vzájemným střetem výškově i barevnými otěry, přičemž žalovaný odkázal na vyjádření znalce. Žalovaný dále připomněl, že žalobkyně nezpochybňovala dopravní nehodu ani její zavinění při podání vysvětlení u Policie ČR. Podle žalovaného bez způsobení dopravní nehody by neměla žalobkyně důvod volat o radu svému otci. Až následně si podle žalovaného žalobkyně „uvědomila“, že mohly spadnout v autě brusle. Žalovaný však měl za to, že i žalobkyně jako nezkušená řidička by poznala, zda narazila do jiného vozidla, či zda jí pouze nějaký předmět ve vozidle spadl. Nehledě na to, že o bruslích se žalobkyně zmínila až před správním orgánem prvního stupně, přestože se jí měl na to výslovně (dle své výpovědi) telefonicky dotazovat její otec.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobkyně i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

V daném případě se žalobní námitky shodují s těmi, které žalobkyně vznášela v rámci odvolání, tudíž se jimi zabýval již žalovaný v napadeném rozhodnutí. Z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně (která je nutno považovat za jeden celek) je zřejmé, že se správní orgány vypořádaly se všemi tvrzeními žalobkyně, srozumitelně vysvětlily, co podle nich bylo provedeným dokazováním nepochybně zjištěno, a které tvrzení odmítly jako nevěrohodné a z jakých důvodů. Soud má závěry správních orgánů za správné a odpovídající zásadám logiky. Na základě toho soud neakceptoval tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. A to ani ve vztahu k subjektivní stránce přestupků. Naopak z výše popsaného nepochybně vyplývá, že správní orgány posuzovaly subjektivní stránku spáchaných přestupků, tedy zavinění – vnitřní psychický vztah žalobkyně ke vzniku dopravní nehody. Přestupek spočívající ve způsobení dopravní nehody podle správního orgánu byl spáchán z vědomé nedbalosti, kdy žalobkyně bez přiměřených důvodů při couvání spoléhala na to, že nenarazí, tedy že neohrozí právem chráněný zájem. Je zřejmé zavinění ve vztahu ke vzniklé škodě a nelze akceptovat žalobní tvrzení, že si žalobkyně způsobení škody nebyla vědoma. Správní orgány poukázaly správně na to, že pokud by žalobkyně a její kamarádka byly přesvědčeny, že jim pouze bouchly v kufru brusle, nevystupovaly by z auta, neprohlížely by poškození

vozidel a netelefonovaly by o radu, neboť zvuk pohybující se věci v kufru je nepochybně odlišný od zvuku při střetu vozidel. Nadto je nutné poukázat na to, že před policejním orgánem žalobkyně neuváděla, že by brzdila před střetem, ale že se auto zarazilo.

Soud má za to, že neprovedení znaleckého posudku nebylo v rozporu s § 56 správního řádu, podle něhož *závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce*. Především je nutné připomenout, že podle § 52 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*.

Podle názoru soudu i bez provádění znaleckého posudku byly splněny podmínky ust. § 52 správního řádu, tj. bylo provedeno dokazování v rozsahu potřebném ke zjištění stavu věci. Je tomu tak proto, že bylo k dispozici dostatek informací ze svědeckých výpovědí a ze stop na vozidlech zachycených fotografováním na místě samém. Jelikož svědek E. od samého počátku přesně uváděl, která poškození na jeho vozidle jsou starší a která jsou nová, a současně všechna poškození jsou i zdokumentována, nadto jsou i zjevně odlišena výškově, není k rozlišení těchto poškození potřeba odborných znalostí a přizvání znalce. Postačuje provedené dokazování (tj. výpovědi svědků a fotodokumentace) a na základě toho úsudek správních orgánů. Na základě téhož bylo možné učinit i závěr o vzniku škody.

O vzniku škody pak nepochybně kromě výpovědi svědka E. svědčí rovněž následné chování otce žalobkyně, který na své náklady zajistil opravu vozidla svědka E., a především fotodokumentace – zejména otěry na obou vozidlech lakem z druhého vozidla v odpovídajících výškách. Z těchto vzájemně si korespondujících důkazů vyplývá podle názoru soudu jednoznačný závěr, totiž že musela nastat srážka označených vozidel ve smyslu ust. § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu, podle něhož *dopravní nehoda je událost v provozu na pozemních komunikacích, například havárie nebo srážka, která se stala nebo byla započata na pozemní komunikaci a při níž dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu*.

Ohledně rozsahu škody správní orgány správně uváděly, že výše škody nebyla rozhodující. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *(podle něhož se přestupku dopustí ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona)* ve spojení s § 4 písm. a) zákona o silničním provozu *(podle něhož při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval majetek jiných osob ani svůj vlastní, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu)*, postačuje vznik jakékoli škody a není nutné přesně oceňovat její výši. Žalobkyně způsobením dopravní nehody (srážka) ohrozila a poškodila svůj i cizí majetek. Nedůvodnou tak soud shledal také námitku nesprávné právní kvalifikace tohoto přestupku.

Z výše popsaného, tj. že nepochybně došlo k dopravní nehodě a že si jí a jejího způsobení byla žalobkyně vědoma, vyplývá, že byly také splněny podmínky ust. § 47 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu, podle něhož *účastníci dopravní nehody jsou povinni oznámit, v případech stanovených tímto zákonem, nehodu policii*, a podmínky ust. § 47 odst. 4 písm. c) ve spojení s § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, podle nichž *i v případě, kdy při dopravní nehodě dojde ke hmotné škodě na majetku třetí osoby, s výjimkou škody na vozidle, jehož řidič má účast na dopravní nehodě nebo škody na věci přepravované v tomto vozidle, jsou účastníci dopravní nehody povinni setrvat na místě dopravní nehody až do příchodu policisty*. Přestupky spočívající v neoznámení dopravní nehody policejnímu orgánu a v nesetrvání na místě nehody do jeho příchodu byly spáchány z nevědomé nedbalosti, neboť jak vyplynulo z obou výpovědí žalobkyně, těchto povinností si nebyla vědoma, avšak jako držitelka řidičských oprávnění měla ustanovení zákona o silničním provozu znát. S tímto závěrem správních orgánů se soud ztotožňuje. Soud na základě toho považuje za správnou i právní kvalifikaci jednání žalobkyně po nehodě podle § 125c odst. 1 písm. i) body 2. a 4. zákona o silničním provozu.

I

Ohledně tvrzení žalobkyně o nesprávném hodnocení svědeckých výpovědí a o nemožnosti jimi nahradit znalecký posudek z důvodu jejich zásadních rozporů, má soud za to, že správní orgány správně poukázaly na to, že ke změnám došlo pouze u výpovědi žalobkyně a její kamarádky, tedy ve prospěch žalobkyně. Obdobně lze hodnotit chování otce žalobkyně, který nejprve nechal na své náklady opravit cizí auto a následně tvrdil, že nedošlo k žádnému poškození tohoto vozidla při střetu s jeho vozidlem řízeném jeho dcerou. Naopak výpovědi svědka E. a svědkyně B. zůstaly konzistentní a nebyly v žádném rozporu s fotodokumentací ani s úředním záznamem PČR a také s výpověďmi žalobkyně a svědkyně H. před policejními orgány. Z toho důvodu považuje soud za správné vyhodnocení výpovědí žalobkyně, její kamarádky a jejího otce před správním orgánem jako nevěrohodné a účelové. Současně dospěl soud k závěru, že po tomto zhodnocení je zřejmé, že svědecké výpovědi svědků E. a B. spolu s dalšími písemnými podklady žádné rozpory nevykazovaly a zjištění z nich lze považovat za dostačující ve smyslu § 3 správního řádu, tedy nebylo shledáno ani tvrzené porušení zásady materiální pravdy.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.r.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.r.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením

shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. ledna 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková